

LBRIS

We know
books

The Hole

Copyright © 2016 by Hye-young Pyun

English-language copyright © by Sora Kim-Russell

All rights reserved.

Originally published in Korea by Moonji Publishing.

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles or reviews.

Copyright © 2024 by Alice Books, pentru ediția în limba română

Această carte este publicată cu sprijinul Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea).

Design copertă: © DUART

Redactare: Bogdan Coșa

Corectură: Lucia Popovici

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PYUN, HYE-YOUNG

Groapa / Hye-young Pyun; trad. din lb. coreeană și note de Virgil-Mihai Țăru. -

Valea Lupului: Alice Books, 2024

ISBN 978-606-95692-8-3

I. Țăru, Virgil-Mihai (trad.; note)

821.531

HYE-YOUNG PYUN

GROAPA

Traducere din limba coreeană
și note de Virgil-Mihai Țăru

2024

VIRGIL-MIHAI ȚĂRU (n. 1988, București) a absolvit Secțiunile de limbă și literatură franceză și de limbă și literatură coreeană din cadrul Facultății de Limbi și Literaturi Străine a Universității din București și Masteratul de lingvistică a limbii coreene din cadrul Universității Yonsei din Seoul. Trăiește în Coreea de Sud din anul 2010 și lucrează în domeniul editorial. A mai tradus *M-am săturat de tine* de Suah Bae și *Despre fiica mea* de Hye-jin Kim.

1

Oghi¹ deschise ochii încet. Lumina îl orbi. Pe fundalul neclar se distinge o rază. Închise ochii, după care încercă să-i deschidă din nou. Era mai greu decât se aștepta, dar se simți ușurat – asta însemna că încă e în viață. Povara fizică resimțită din cauza luminii puternice și a simplului gest de a deschide ochii constituia do-
vada.

Primele lucruri pe care le văzu fură plăcile tavanului fals și tuburile de neon aliniat. Corpurile de iluminat erau toate aprinse. Părea că se află într-un spital. Numai într-un spital era nevoie de un iluminat atât de puternic.

1. Nume neobișnuit în Coreea, folosit aici probabil ca trimitere la cuvântul omonim cu sens de „încăpățănare, obstinație, orgoliu”.

Încercă să-și miște capul, dar nu reuși. Bine măcar că putea clipi.

— Oghi! se auzi o voce.

Era o femeie. La început nu putu vedea nimic, dar apoi, puțin câte puțin, începu să distingă o bluză albă. Femeia, care părea asistentă, se apropie de el. O putea mirosi. Nu era un parfum plăcut, ci mai degrabă un miros acru, ca și cum tocmai ar fi terminat de mâncat. Gândul acesta îl făcu să se întrebă cât e ceasul.

Oghi vru să spună ceva. Nu avea niciun rost să întrebe unde se află. I se părea că știe deja răspunsul. Unde altundeva ar fi putut să fie, dacă nu într-un spital? Mai era sigur și de faptul că nu se afla în pragul morții, altfel nu ar mai fi putut să o miroasă pe asistentă.

— V-ați revenit?

Asistentă se aplecă să-i examineze fața îndeaproape și apăsă pe un buton aflat pe perete, la capul patului.

— Mai așteptați puțin, până vine și domnul doctor. Știți unde vă aflați?

Se uită la ceas și notă ora pe fișa medicală.

Cu buzele uscate, Oghi se căzni să zică ceva. Din gură nu-i ieși niciun sunet; doar puțin aer.

— Sunteți la spital. Ați stat mult timp la pat, spuse asistentă cu voce tare. Mai întâi o să vă iau tensiunea, iar mai apoi, când vine, o să vă examineze domnul doctor, adăugă ea, fixându-i pe braț manșeta tensiometrului.

Oghi se uita fără nicio reacție cum îi mânua brațul. Văzu banderola gri. Ce ciudat! Nu simțea deloc cum

era pompat aerul. Nu simți nimic nici când asistentă termină măsurătoarea, desfăcu banderola și îi reacheză brațul pe pat.

Femeia mai notă ceva pe fișă, după care se uită la Oghi și-i zâmbi, semn că a terminat.

— Și soția? întrebă Oghi.

Niciun sunet nu-i ieși însă pe gură. Nici măcar bărbia sau corzile vocale nu păreau să se fi mișcat. Își plimbă limba și înghiți jenat în sec.

Asistentă îi spuse că va reveni, după care ieși din salon. Oghi se chinui din nou să-și miște bărbia, dar nu reuși. Nu putea decât să-și deschidă foarte puțin buzele, și chiar și asta cu foarte mare efort. Încercă să rostească sunetul „a”. Nu se auzi decât șuieratul slab al aerului care ieși printre buzele lui desfăcute după ce stătuse captiv în plămâni. Atâta tot. Oricât s-ar fi chinuit să spună ceva, nu reușea să producă nimic din ceea ce urechile ar fi putut identifica drept voce. În jurul lui nu se auzeau decât zgomotele mecanice ale aparatelor medicale la care era probabil conectat, iar de pe hol, sunete slabe, replici rostite reținut, din politețe, și scârțâitul pantofilor asistentelor.

Nu după mult timp, asistentă intră iar în salon, însoțită de doctor. Era pentru prima dată când Oghi îl vedea. Acesta, care părea că-l cunoaște deja pe Oghi, spuse cu voce tare și cu brațele larg desfăcute:

— Oghi, ce mă bucur să te văd! Cât timp s-a scurs?

Asta îl interesa și pe Oghi. Cât timp trecuse, mai exact?

După cât timp se trezise?

— Știi unde te afli?

Oghi îl privi pe doctor.

— Ești la spital, nu-i așa?

Oghi încercă să dea din cap, dar întreaga tentativă fu în zadar.

— Dacă crezi că așa este, că aici e un spital, clipește o dată.

Oghi făcu după cum îi spuse doctorul: clipi o dată.

— Așa-i, foarte bine! Excelent! spuse doctorul cu o voce găuită, de parcă vorbea cu pumnii strânși.

Pentru Oghi era prima dată când primea asemenea laude pentru ceva atât de neînsemnat precum clipitul din ochi.

— Și soția? încercă Oghi să întrebe din nou.

Doctorul îi ridică pe rând fiecare pleoapă, după care păru că începe să-i palpeze diverse părți ale corpului, fără ca Oghi să simtă însă ceva. Apoi își plimbă privirile de la Oghi la cifrele afișate de aparatele medicale și înapoi, notă ceva pe fișa medicală și îi dădu în șoaptă niște indicații asistentei.

— Foarte bine, Oghi! Te-ai descurcat foarte bine. Acum am nevoie să fii puternic încă o dată. Înțelegi ce zic? Lupta de-abia acum începe. Cel mai important lucru de acum înainte e voința. Oghi, tu nu mai ai nevoie de medicină, ci de voință! Și eu am multe de făcut de

acum încolo, bineînțeles. Voi face tot ce îmi stă în putință. Dar, orice aș face eu, nu va fi nici pe departe la fel de important ca tot ce va trebui să faci tu de unul singur. Înțelegi ce-ți spun? Cu alte cuvinte, de acum încolo nu eu, ci tu va trebui să te străduiești din răsputeri. Pentru început este nevoie să facem niște teste, așa că te vom muta în alt salon. E totul în regulă? Clipește o dată dacă ai înțeles.

Oghi făcu și de această dată după cum i se spuse.

— Foarte bine, bravo! Atunci rămâne să ne vedem puțin mai târziu.

După această laudă exagerată, doctorul și asistenta ieșiră din salon.

Doctorul îl felicitase pe Oghi pentru că își recăpătase cunoștința. Îi spusese că e excelent. Oghi rumegă îndelung vorbele medicului. Se întrebă dacă faptul că-și revenise în simțiri era un lucru chiar atât de laudabil, mai ales prin prisma faptului că de acum încolo urma greul. „Nu medicină, ci voință.” Acestea fuseseră cuvintele doctorului, iar ele spuneau multe despre ceea ce avea să urmeze.

După câteva momente, asistenta păși din nou în salon, îl deconectă de la diversele cabluri de care era atașat, verifică starea în care se afla patul și apoi îl împinse cu totul, încet, către hol.

Întins pe spate, Oghi privea cum tuburile de neon din tavan se succedă cu rapiditate. Presimțea că avea să mai rămână la pat ceva timp, nu doar câteva ore, ci zile

la rând, cel mai probabil. Tot discursul doctorului despre importanța voinței însemna că, dacă nu dă dovadă de suficientă voință, o să se recupereze greu. Însemna că e imposibil să se vindece în mod natural și că tratamentul medical nu poate garanta de unul singur o recuperare totală. De asemenea, judecând după reacția cadrelor medicale, Oghi stătuse la pat foarte mult timp. Probabil că în tot acest timp primise diverse îngrijiri. Cablurile și tuburile la care fusese conectat, multitudinea de branule și de ace, toate acestea nu însemnau altceva decât că lupta pe care o dăduse nu fusese una ușoară.

Patul se opri din alunecarea scârțâită în fața unui lift. Trebuie să fi fost vorba de un lift dedicat transportului pacienților, dar, cu toate acestea, oameni perfect sănătoși continuau să umple spațiul rămas după ce intrară Oghi și asistenta. De fiecare dată când cineva intra în lift, asistenta trăgea de pat într-o parte ca să mai facă loc. Cei care stăteau în picioare se uitau pe furiș la Oghi.

De-abia în acel lift simți Oghi pe pielea lui că revinse la realitate. Nu se întorsese la salonul de spital iluminat puternic, sub privirile politicoase ale asistentei și primind laude din partea medicului pentru un clipit, ci la lumea adevărată, zgomotoasă, aglomerată, cu oameni privindu-l pe furiș în timp ce așteaptă la coadă în fața liftului. Se întorsese în acea lume unde, conform spuselor doctorului, este nevoie de voință pentru a supraviețui.

Nu avea nimic de făcut în timpul testelor la care urma să fie supus. Nu trebuia nici să se întindă singur pentru procedura RMN, nici să-și suflece mâneca pentru a-i fi recoltat sânge și nici să-și dezlipească senzorii de pe corp. Fără să simtă nimic, Oghi fu mutat de pe un pat pe altul, conectat și deconectat de la diverse aparate, clipi de câteva ori la indicațiile doctorului, dar, de cele mai multe ori, rămase cu ei închiși. În cele din urmă, spre sfârșitul testelor, ațipi.

Pe un fundal întunecat se repeta întruna o scenă: mașina în care se aflau Oghi și soția sa se izbea de un zid gros și înalt. Pesemne că totul se întâmpla în imaginația lui, din moment ce se putea vedea pe sine în interiorul mașinii făcute acordeon la impact. Și, cu toate acestea, pe Oghi îl durea îngrozitor capul, ca și cum s-ar fi lovit cu fruntea de un perete sau ca și cum cineva l-ar fi împuns cu un obiect ascuțit.

În lumina palidă pe care o distingea chiar și cu ochii închiși, se întreba dacă va reuși să supraviețuiască, dacă va trebui să trăiască în această stare de acum înainte și dacă, la urma urmei, își dorește să trăiască în acest fel.

Oghi rumină cuvintele medicului. Era derutat de pesimismul din „voință” și de optimismul din „încă puțin”. Își dădu totuși seama că acorda mai multă importanță adverbului „încă puțin” decât imperativului „dă dovadă de voință”. Nu însemna asta că starea lui urma să se îmbunătățească dacă se străduia încă puțin? Că va putea să-și miște bărbia și să vorbească? Că va putea să meargă

pe propriile-i picioare până în alt salon? Nu era loc de niciun dubiu: Oghi își puna nădejdea în lumea lui „în-că puțin”. Își dorea nespuse de mult să trăiască.

Oare cât timp să se mai fi scurs? Nu era sigur dacă de la ultimele teste trecuseră zile sau doar câteva ore. Ochii lui detectaseră o lumină orbitoare, în ciuda stării tulburi în care se afla, ca și cum totul ar fi fost un vis. Lumina era atât de puternică, încât pupilele îl dureau ca după un examen de tensiune intraoculară. Încercă să deschidă încet ochii, să vadă dacă-și poate mișca pleoapele. O parte a creierului său răspundea încă la comenzi, iar acest lucru îl liniști.

Un sunet slab îi ajunsese la urechi când se deschise ușa. Cineva înainta cu pași prudenți. Dădu să vadă cine e. Persoana, care între timp ajunsese lângă patul său, era îmbrăcată în niște haine albicioase. Imediat ce Oghi reuși să o privească, corpul acesteia se alungi până la plafon. Oghi privi înspăimântat făptura ghemuită pe plăcile tavanului.

Coborî încet către Oghi. Acesta închise ochii strâns, paralizat de frică. Era hotărât să nu-i deschidă – orice s-ar întâmpla. Era singura metodă de a-și controla spaimea. Nu avea cum să fie vorba de halucinații. Cu doar câteva clipe înainte auzise cu urechile lui cum se deschide ușa salonului. Făptura care își întindea capul către Oghi avea un miros familiar.

Mirosul soției sale.

2

Femeile îi fuseseră puncte de cotitură în viață.

Mama lui, de pildă. Care murise când el avea zece ani. La început, Oghi a crezut că murise din cauza vreunei boli, pentru că stătea mult la pat, avea tot felul de dureri și lua pastile la fiecare masă.

Avea să afle din întâmplare că acest lucru nu era adevărat, de la rudele care șușoteau pe culoarele spitalului. Mama sa luase dintr-odată prea multe medicamente și asta îi afectase iremediabil organele interne.

Nu-și văzuse mama pe patul de spital decât o singură dată. Nu-și mai aducea aminte dacă nu-i dăduse voie tata să vină mai des sau timpul petrecut de mama sa la spital fusese prea scurt. Își amintea însă cum era conectată cu cabluri la niște aparate medicale. Se pare că e nevoie de foarte multă asistență ca să ții pe cineva în viață.

Mama îi făcuse semn cu degetul să se apropie de pat. Oghi nu-și putuse aduna însă curajul ca s-o ia de mână. Era pentru prima dată când vedea o persoană ai cărei plămâni erau conectați la un tub respirator printr-o gaură în trahee. Probabil că în acel moment, în loc să o țină de mână, izbucnise în plâns sau înghețase de frică. Zece ani e o vârstă la care, chiar dacă nu știa exact, bănuia ce înseamnă să-ți iei singur viața. Îl înspăimânta gândul că mama lui ajunsese în această situație oribilă și, în același timp, îi era milă de ea.

Copilăria lui se sfârșise odată cu moartea ei. Tatăl lui, indiferent și plictisitor, fie nu observase, fie se prefăcuse că nu observă schimbarea prin care trecea propriul copil. Lui Oghi începuse să nu-i mai pese de nimic. Încetă să se mai plângă de mâncarea care nu-i plăcea, să mai ceară bani pentru cadouri pe care să le ducă la aniversările prietenilor, să mai bată din picioare în supermarket când nu primea ce voia sau să mai piardă nopțile cu jocuri pe calculator sau citind *manhwa*¹. Din când în când, tatăl său se străduia să mai lege două-trei vorbe cu el, dar Oghi vedea de fiecare dată imaginea mamei suprapuse peste cea a tatălui, mai exact gaura din laringe și tubul respirator la care fusese conectată. Nu avea ce altceva să facă decât să refuze să mai vorbească cu tatăl său.

1. Termen din limba coreeană care face referire, în general, la volume de benzi desenate.

Pe de altă parte, la școală situația îi scăpase de sub control. Imediat ce vestea sinuciderii mamei sale se răspândi în clasă, ceilalți copii începură să-și bată joc de el. La acea vreme, Oghi nu înțelegea deloc mecanismul prin care moartea mamei lui devenise motiv de bullying. Dar după ceva timp își dădu seama că ceilalți copii se purtau atât de urât tocmai din cauză că le era frică.

La început copiii îl evitau discret. Oghi era din ce în ce mai taciturn, iar faptul că nu se mai alătura grupurilor de elevi gălăgioși îl făcea o țintă sigură în fața celorlalți.

Într-una din zile, Oghi fu luat la bătaie de ceilalți și lovit pe rând de fiecare copil în parte. Apărându-se, îl mușcă violent de picior pe unul dintre ei. Lui Oghi îi căzu un dinte, iar celuilalt băiat i se desprinse o bucată de carne din coapsă. Dintele lui Oghi fusese de lapte, dar băiatul care-l atacase avea să rămână cu o cicatrice urâtă pentru tot restul vieții.

După acest incident nimeni nu se mai legă de el și nici nu-l mai necăji. Cu toții începură însă să-l vorbească pe la spate, spunând că era la fel de nebun ca mama sa. Iar Oghi le demonstra că e cu adevărat nebun când se uita la ei cu o față brusc inexpresivă la numai câteva clipe după ce le zâmbise răutăcios.

Dacă mama sa îl scosese pe Oghi din copilărie, soția lui avea să-l aducă în lumea adulților.